

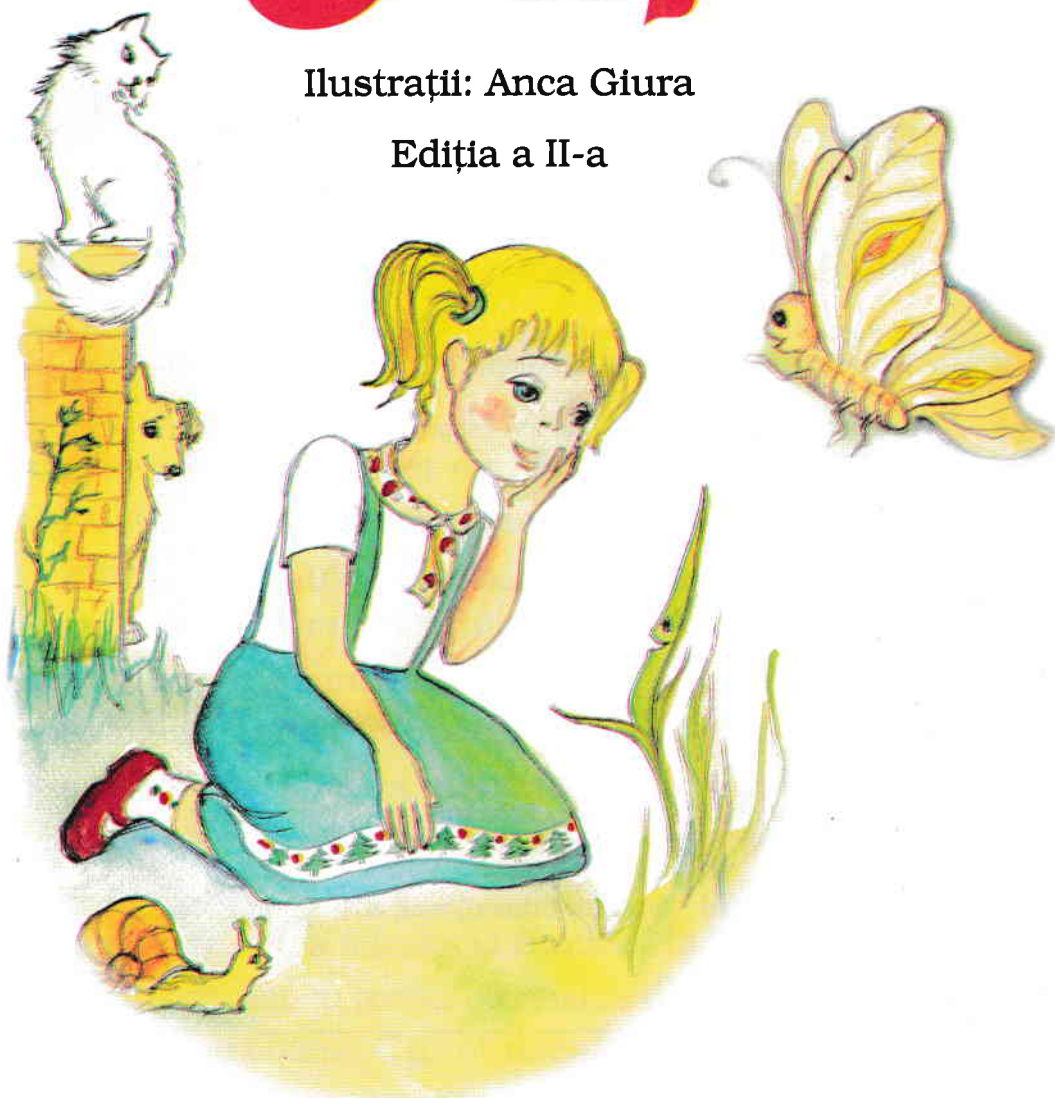
LBRIS

We know
books
Silvia Kerim

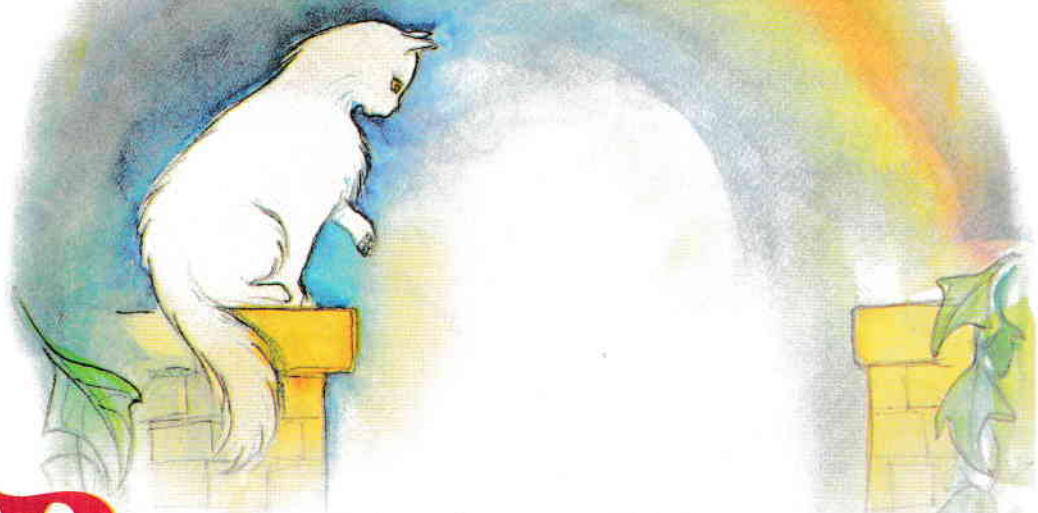
Puf

Ilustrații: Anca Giura

Ediția a II-a

EDITURA CARMINIS
PITEȘTI

Bunica nu stătea departe. Fetița avea de străbătut două sau trei străzi lungi, mărginite de case frumoase, și un părculeț cu câteva bănci vopsite în verde, așezate lângă tufișuri cu frunze mici, lucioase.

Fetei îi plăcea la bunica. Bunica îi spunea povești – cel mai mult și mai mult ei îi plăcea *Scufița Roșie*, deși se cam temea de lup, nu cumva să iasă odată din poveste, și – atras de băsmăluța ei cu ciupercuțe roșii – să-i vină chef s-o ronțăie. Bunica îi dădea plăcinte cu mere și-i împletea fuste din lână moale, pe care se înșirau brazi mici, ascuțiți și parcă ninși.

Mama o trimitea adesea la Bunica. Cu câte un pachet mic, cu câte un coșuleț cu mere, cu gheme de lână... Dar, de fiecare dată, Fetița se codea. Cu tot dorul de Bunica, Fetița amâna cât putea drumul, pentru că – zicea ea – pe drum se plictisea.

Mama o lăsa să spună asta de câteva ori, în timpul iernii.

LBRIS

We know
books

Apoi, într-o dimineată de primăvară, după ce pregăti pentru Bunica un coșuleț cu bunătăți, Mama o luă în brațe pe fetița – împlinise de curând șase ani – și-i spuse, dându-i bretonul la o parte:

– Tu spui că te plictisești pe drum. Te plictisești pentru că nu te uiți în jurul tău. Drumul e plin de lucruri și ființe minunate, care-ți vorbesc, dacă știi să le privești și să asculți ce-ți spun! Uită-te și tu împrejur! Privește copacii, casele, ființele, florile. Oprește-te o clipă în dreptul lor și încearcă să pricepi ce-ți spun.

*

* *

Fetița porni la drum. Mergând dreaptă, atentă unde calcă, dar și – pentru prima dată – atentă la ce o înconjoară, Fetița se pomeni deodată că zice cu glas tare:

– Poftim! Mă uit în jurul meu și nu văd nicio ființă, niciun lucru minunat.

– Minunat sunt eu!

– Tuu?! Păi tu ești un pom, zise Fetița năucită, privind în sus, spre dudul-pui.

– Mda... sunt doar un pom. Un pui de dud. De fapt, nu mai sunt chiar un pui... Am împlinit, chiar ieri, cinci ani...

– Eu am șase, se făli Fetița.

– Ești mai mare ca mine, da' eu sunt mai înalt... se făli, la rândul său, dudul-pui. Și sunt minunat pentru că sunt viu, pentru că sunt și eu o ființă pe fața pământului.

– Ești o ființă? Cum vine asta?

– Păi... știu ce-i aia să suferi. Știu, de pildă, cât mă doare când copiii îmi smulg crengile sau frunzele sau când băieții

